

عنوان مقاله:

جایگاه پاشالیک بغداد و امارت بابان در روابط ایران و عثمانی ۱۲۳۶-۱۲۶۶ هجری قمری

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات تاریخ اسلام، دوره 15، شماره 58 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسنده:

نصرالله صالحی - Associate Professor of History, Farhangian University

خلاصه مقاله:

نقش و جایگاه پاشالیک بغداد و امارت بابان در روابط ایران و عثمانی، مورد غفلت قرار گرفته است. دولت عثمانی مدتی بعد از پیمان زهاب (۱۰۴۹ق.)، پاشالیک بغداد را تاسیس کرد. در مناطق کردنشین شمال عراق نیز امارت بابان دارای استقلال نسبی بود. دولت ایران از پیمان زهاب تا عهدنامه دوم ارضروم (۱۲۶۳ق.)، به مدت ۲۱۴ سال، با سه کانون قدرت بابعالی، بغداد و بابان مواجه شد. در این دو سده، قلمرو غرب ایران، در معرض انواع تهدیدها قرار گرفت. در پژوهش حاضر، بر پایه منابع ایران و عثمانی، به روش داده‌کاوی و رویکرد تحلیلی-انتقادی، نقش و جایگاه پاشالیک بغداد و امارت بابان در روابط ایران و عثمانی تبیین شده است. یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد، با به قدرت رسیدن سلطان محمود دوم، رشته اصلاحاتی در دولت عثمانی آغاز شد که به تدریج منجر به احیا و افزایش نفوذ و قدرت دولت مرکزی عثمانی در ایالات شرقی گردید. با تغییر ساختار قدرت در بغداد، زمینه برای برچیدن امارت بابان فراهم شد. با غلبه بغداد بر بابان که در حقیقت چیرگی عثمانی بر عراق بود، روابط ایران و عثمانی وارد مرحله جدیدی شد.

کلمات کلیدی:

Iran, Ottoman, Pashalik of Baghdad, Baban Emirate, Fath Ali-Shah, Mahmoud II
ایران، عثمانی، پاشالیک بغداد، امارت بابان، فتحعلی شاه، محمود دوم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1918267>

